

[Undervisningsministeren.]

forslaget uforandret, som det er kommet fra Udvalget. Dermed er jo ikke givet, at jeg ikke godt kan være med til at forhandle om Enkeltheder, ogsaa er villig dertil. Det er heller ikke ubetinget givet, at jeg i hvert eneste lille Tiltælde ikke selv kunde ønske en Ændring. Men det eneste naturlige var, at jeg fremsatte Lovforslaget uforandret, som det kom fra Udvalget. Jeg har henvist til Udvalgets Betænkning og til Motiverne, men jeg har ikke, hvad man maaske kunde udlede af en af Talerens Udtryk, godkendt Motiverne i den foreliggende Skikkelse paa hvert eneste Punkt. Jeg har kunnet slutte mig til Udvalgets Betænkning og Indstilling. Som sagt, jeg er meget villig til i et Udvalg at forhandle om de Enkeltheder, som er nævnt, og om andre, der maaske maatte dukke op under Udvalgsarbejdet, og kan man, som det ærede 3die tingvalgte Medlem (J. V. Christensen) ønskede, naa til en Tydeliggørelse paa enkelte Punkter, vil jeg naturligvis med Glæde gaa med dertil.

Naar det ærede Medlem mente, at stenografisk Referat ikke længere vilde være tilladeligt, og der henviste til Motiverne i Betænkningen, vil jeg dog mene, at efter Lovforslaget er Referat tilladt, altsaa ogsaa stenografisk Referat. En anden Sag er rigtignok, at neppe ret mange Blade vil bringe stenografiske Referater af nogen Tale. Efter Rigsdagstidenden kan de maaske i særlige Tilfælde gøre det, men det er jo fuldkommen frit. Jeg tror ikke, at der i al Almindelighed er nogen stærk Lyst dertil i Pressen, saa jeg mener ikke, Spørgsmaalet i og for sig har stor praktisk Betydning. Det er desværre, maa jeg sige, min Erfaring gennem de nogle og fyrretyve Aar, jeg har deltaget i Presselivet som Journalist, Redaktør og paa anden Maade, at Bladene bliver mindre og mindre tilbøjelige til udførlige Referater, de gøres stadig kortere, det hele gøres stadig interessantere, mere letlæseligt. Det danske Publikum er efterhaanden gennem Pressen ligefrem blevet afvænnet med at læse udførlige Referater, hvad jeg beklager. Jeg husker Referater fra fyrretyve Aar siden baade i den københavnske Presse og i Provinspressen. Ikke mindst i Provinspressen havde Referatkunsten udviklet sig til en Højde, der forbavsede mig som ung Taler, naar jeg drog ud i Landet og kunde læse i „Sorø Amtstidende“ f. Eks. 3—4 Spalter saa godt Referat af min Tale, at jeg uden videre kunde sende det ind til det Blad, jeg var knyttet til, saa objektivt, saa udmærket, saa udførligt, at det var mig forbavsende; jeg beundrede det. Det findes

ikke mere, i hvert Fald er det nu kun en yderst sjælden Gang, man kan finde noget saadant. Udviklingen gaar altsaa nu i modsat Retning, der er meget ringe Tilbøjelighed til udførlige, end sige til stenografiske Referater, men udelukkede er de dog ikke ved Lovforslaget.

Det ærede 3die landstingsvalgte Medlem beklagede, at det nedsatte Udvalg ikke i tilstrækkelig Grad har forhandlet med hele Pressen. Udvalget har forhandlet med Pressen og ment at forhandle med hele Pressen gennem Fællesrepræsentationen. Der foreligger ikke nogen som helst bevidst Tilsidesættelse af nogen Side, men jeg er meget villig til gennem det nedsatte Udvalg eller direkte at træde i Forhandling med Presseorganisationer, som maatte blive upeget, jeg er meget villig til at høre ogsaa deres Mening. Jeg ønsker ingen Begunstigelse af Hovedstadspressen paa Provinspressens Bekostning, af Morgenbladenes Stilling paa Eftermiddagsbladenes Bekostning eller omvendt; tværtimod, jeg ønsker den fulde Ligestilling.

Det ærede Medlem var ogsaa betænkelig ved, at litterære eller videnskabelige Artikler var særlig beskyttede. Jeg maa dertil sige, at vil man Tilslutning til Bernerkonventionen, og det er jo Formaålet med dette Lovforslag — Lovforslagets Formaal er at opnaa, at Danmark fuldt ud og uden Forbehold paa noget Punkt kan slutte sig til Bernerkonventionen —, vil det være betænkeligt at søge væsentlige Ændringer gennemført her, hvor man netop efter langvarige Drøftelser og Overvejelser er naaet til det Resultat, som foreligger i § 15. Jeg tvivler ogsaa om, at man vilde naa noget væsentligt praktisk ved en Ændring, og en Ændring kunde let blive af en saadan Art, at vi ikke kunde slutte os til Bernerkonventionen, men maatte ligesom tidligere tage et Forbehold, hvad jeg altsaa vilde finde meget beklageligt. Jeg tvivler om, at man vilde naa noget synderligt praktisk derved, for hvis saadanne videnskabelige Artikler blev givet fri, vilde Følgen meget let blive, at vedkommende Forfatter forsynede sin Artikel med et „Eftertryk forbydes“.

Hvad der er sagt om, at der i § 9 til „modtaget“ Manuskript burde føjes „og antaget“, er vist meget rigtigt. Det kan vi overveje i Udvalget.

Naar det ærede Medlem var ængstelig ved Bestemmelsen om, at Sange, Kompositioner o. s. v., der ikke skal fremføres dramatisk, maa fremføres i visse Tilfælde, naar de ikke tjener Erhvervsøjemed, og